

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. O.**, zast. Mgr. Zdeňkem Jelínkem, advokátem, se sídlem U Libeňského pivovaru 21, Praha 8, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Cad 49/2007 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Cad 49/2007 - 62, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2005, č. X, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud současně uložil žalované povinnost uhradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce náklady řízení ve výši 1625 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a s použitím § 56 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

Do výroku tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) odvolání k Vrchnímu soudu v Praze. Uvedla, že Městský soud v Praze jí v napadeném rozsudku přisoudil na náhradě nákladů řízení částku 1625 Kč s odvoláním na § 9 odst. 2 a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Namítala, že soud měl použít § 8 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., ve znění před novelou z roku 2006, totiž stanovit paušální odměnu ve výši 6200 Kč a pět režijních paušálů po 75 Kč, celkem 6525 Kč. Stěžovatelka navrhla, aby „*odvolací soud napadený rozsudek co do výše náhrady nákladů řízení změnil tak, že určí výši náhrady nákladů řízení na částku 6525 Kč.*“

Dne 1. 8. 2008 předložil Městský soud v Praze spis Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 3 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve správním soudnictví jednají a rozhodují krajské soudy a Nejvyšší správní soud. O podání stěžovatelky směřujícím proti rozsudku Městského soudu v Praze proto nemůže rozhodnout Vrchní soud v Praze, jemuž stěžovatelka toto podání adresovala. Vzhledem k tomu, že se zjevně nejedná o návrh na obnovu řízení, považoval Městský soud v Praze „odvolání“ stěžovatelky za kasační stížnost, o které je oprávněn rozhodovat Nejvyšší správní soud.

Podle § 102 s. ř. s. kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky a dospěl k závěru, že je nepřipustná.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Stěžovatelkou napadený výrok rozsudku Městského soudu v Praze je mimo veškerou pochybnost výrokem o nákladech řízení. Stěžovatelka proti výroku o zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované nijak nebrojila, proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, tedy je nepřipustná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky ze dne 3. 12. 2007 podanou proti výroku o nákladech řízení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Cad 49/2007 - 62, podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud doporučuje do pozornosti stěžovatelky ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozsudku krajského soudu, podle kterého při rozhodování o náhradě nákladů řízení (§ 151 občanského soudního řádu) soud určí výši odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem v občanském soudním řízení podle sazeb a za podmínek uvedených v této vyhlášce. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že pokud soud nerozhoduje v občanském soudním řízení, uvedenou vyhlášku nelze použít.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu